

متن پرسش

سلام استاد ممنون می شم اگه نظرتون را نسبت به مقاله زیر بیان بفرمایید بزرگترهایمان بهتر یادشان هست که قدیمها مجالس روضه و ذکر اهل بیت یا هفتگی و ماهانه برگزار میشد یا محدود میشد به دهه محرم و ماه مبارک رمضان به اضافه چند مناسبت خاص در طول سال. اما با پیروزی انقلاب به ویژه بعد از سالهای دفاع مقدس که هیئتها پر و بال بیشتری پیدا کردند و مورد اقبال عمومی به ویژه از سوی جوانان قرار گرفتند، تقریباً همه مراسمات دینی و مناسبتهای مربوط به اهل بیت در طول سال به واسطه هیئتها تعظیم بیشتر و بهتری یافتند؛ که باید به عنوان لطف امام عصر سلام... علیه و از برکات انقلاب اسلامی آن را شکرگزاری کرد. در کنار پر رنگ شدن ایام اعیاد و سوگواری ائمه، از چند سال قبل مجالسی به مناسبهایی منسوب به اهل بیت تبلیغ و برگزار شدند که تا قبل از آن کسی سراغ نداشت. مثلاً «اربعین امیر المومنین سلام... علیه!» وجود چنین مناسبتی برای هیئتهایی که تا آن روز فقط عنوان «اربعین» را برای «حضرت سید الشهدا سلام... علیه» شنیده بودند، اتفاق جدیدی بود - که البته هر اتفاق جدید جاذبههایی هم برای جماعت عام دارد - سنت نوآوری در مناسبتهای جدید، نه تنها به این جا ختم نشد؛ بلکه زمینساز رقم زدن ماده تاریخ برای دیگر اهل بیت علیه السلام هم گردید و میلاد حضرت رقیه سلام... علیها هم ظهور کرد. به این ترتیب که طی یک قرار ذوقی و عشقی، چند روز بعد از نیمه شعبان به سالروز میلاد رقیه بنت الحسین سلام... علیها اختصاص یافت. ابداع این مناسبت، کلی مورد استقبال هیئتها قرار گرفت و به مذاق خلیها خوش آمد. تا جایی که الان چند سالی میشود که جشنهای مفصل نیمه شعبان به یک شب و ایستگاههای صلواتی محدود شده و در عوض چند شب به مناسبت میلاد سه ساله ارباب بزم شادی در شهر بر پاست. حتی روابط عمومی بیمارستان بزرگ شهرمان با پرده نوشته بزرگی این مناسبت را به امام زمان سلام... علیه و شیعانیش تبریک عرض میکند! این روزها قبح بدعت در تاریخ سازهایی چینی آنقدر ریخته که دیگر برخورد با مناسبتهای جدید هم دیگر جدید نیست. هر چند وقت یکبار به مناسبتی نو در اطلاعیهای بعضی جلسات بر میخوریم و حداکثر عکسالعملی که نشان میدهیم شاید نیشخندی از سر تعجب است، شاید هم سری تکان میدهیم و از آن رد میشویم. عنوانهایی از قبیل؛ دهه محسنیه، شهادت حضرت رباب، اربعین حضرت زینب و اخیراً میلاد حضرت قاسم سلام... علیهم، زاد و ولد این بدعت هستند. واقعاً تاریخ اسلام که علمای بزرگ ما این همه به پایش خون دل خوردهاند و برایش نفس و قلم زدهاند، میتواند این قدر راحت به بازی گرفته شود؟ کم یا زیاد بشود و برای هیچ کس هم مهم نباشد؟ به راستی صاحب هر ذوق و سلیقهایی با توجیه و بهانه «عرض ارادت و زنده کردن یاد و نام

مقدس حضرت فلان» اجازه مییابد چنین اشتباه بزرگی را در مورد دستبرد به تاریخ اهل بیت سلام ... علیهم مرتکب شود؟ یعنی این قدر این دم و دستگاه بی متولی است و دلسوز ندارد؟ همه قبول داریم که در گناهستان جامعه ما، جذب مردم و جوانان به مجالس اهل بیت فریضه است. ولی به قول شهید مطهری «هدف وسیله را توجیه نمیکنند». هر یک از ما مکلفیم در جایگاهی که هستیم به کیان و میراثی که بزرگان و عالمان دین برایمان پاسداری کردهاند، غیرت داشته باشیم. قرار نیست برای اینکه نام و یاد یکی از ذوات مقدسه جلوه داده شود یا جوانان به سمت مجالس مذهبی جذب بشوند، دروغ پردازی شایع شود و هر کس برای دل خودش علمی بلند کند. وقتی نص روایت میفرماید برای هیچ یک از ما اهل بیت به جز وجود مقدس امام حسین سلام ... علیه، گرفتن اربعین جایز نیست، یعنی برپایی هر مجلسی با این عنوان برای ائمه مردود است؛ حتی اگر برای امیرالمومنین سلام ... علیه باشد. اگر هیچ یک از مراجع و علمای دین، نتوانستهاند حتی یک سند روایی و تاریخی ضعیف برای میلاد حضرت رقیه یا حضرت قاسم سلام ... علیهم پیدا کنند، یعنی این مناسبتها که چند سالی است مطرح شده و این همه در بوق شان دمیده میشود، جعلی هستند. بر اساس فرموده امیرمؤمنان سلام ... علیه «حق را با افراد نسنجید، بلکه افراد را با حق بسنجید» به این ترتیب خواندن فلان مداح مشهور یا شعر فلان شاعر معروف در چنین مناسبتهایی نه تنها مهر تایید نیست بلکه آن آقا را باید زیر سؤال برد. براستی چرا علما و حوزههای علمیه یا هر جایگاهی که باید به این اتفاقها عکسالعمل نشان بدهد، از قبیل سازمان تبلیغات اسلامی، شورای مرکزی هیئات و... در این مواقع آنقدر سکوت میکنند تا کار به جای باریک بکشد و هزینه برخوردها بالا برود؟ تجربه به تصویر کشیدن صورت ائمه سلام ... علیهم برای آقایان کافی نیست؟ نباید ترس از برچسب خوردن و نیش و کنایه شنیدن، ما را از تکلیفمان بترساند! با این حجم تبلیغات و بازتاب وسیع این مراسمات ساختگی، همین الان هم برای اقدام دیر شده. اگر چند سال دیگر اگر این روال ادامه پیدا کند دوباره باید کسی مثل استاد مطهری ظهور کند تا تحریفهای عاشورایی در هیئتداری ما را برای نسل بعد بنویسد. این معضل قطعاً به وسیله بخشنامه دولتی یا دستورالعملهای بازدارنده رفع نخواهد شد. زیرا غالباً نتیجه این گونه برخوردها وارونه است. تنها راه حل این مشکل، آگاهی دادن به هیئتیها و روشنگری برای مردم ولایت مدار است. نکته ظریف این جاست که ریشه خیلی از این اتفاقها در ازادت خالص بعضی از دلسوختههای این درگاه آب میخورد که باید با آنها با کمال صبر و احترام برخورد کرد. اگر با دلیل و منطق آسیبهای این بدعت بیان شود و توجه مردم به سنتهای غنی پیشکسوتان پیش از ما معطوف شود خیلی از ساده انگاریها علاج خواهد شد. ما هم باید به سنت بزرگان برگردیم و به جای طرح «تولد گرفتن» یا شهادت گرفتن برای آل ... ، سنت «توسل» را زنده کنیم. بزرگترهای ما بهتر یادشان است که قدیمها در جلسات روضه و ذکر اهل بیت در هر مجلس متوسل به یکی از حضرات اهل بیت میشدند. به این ترتیب در تمام سال روضهها متنوع و مجالس با نشاط بود. حتی میتوان مثلاً به جای طرح تولد حضرت رقیه یا حضرت قاسم سلام ... علیهم، یک روز مشخص در سال را روز توسل به این انوار

مقدس، مشخص و تبلیغ کرد تا منافاتی با اساس تاریخ اسلام به وجود نیاید و از طرفی مطابق ذوق و پسند هیئت‌ها هم باشد.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: رویهمرفته درست می‌فرمایید و اگر متولیان امور این نوع فعالیت‌های فرهنگی فکری نکنند فعالیت‌های دینی به انحراف کشیده می‌شود. موفق باشید